

РЕШЕНИЕ

№ 14200

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1417** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба от В. М. И., ЕГН [ЕГН] с адрес гр. С., кв. Ю. П. 121, ет.2, ап.2 и съдебен адрес [населено място], кв. П., местност Детски град, [улица], т.3, ап.8 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000087/09.01.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з" гг) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподател е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
Жалбоподателят – В. М. И., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че на дата 02.01.2026г е управлявал лек автомобил марка "А." А4, собственост на М. П. И., като към момента на извършване на проверката не е знаел, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация. Сочи, че предвид непълното и неточно посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става безспорно ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право, то не е спазена установената форма за издаване на акта. Твърди, че актът е издаден без да бъдат спазени приложимите административнопроизводствени правила, с оглед спецификата на мерките по чл.171 ЗДвП, което обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт. Също излага, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона с оглед настъпилото служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Иска се отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна.
С жалбата е отправено искане до съда за спиране предварителното изпълнение на ЗППАМ до

приключване на съдебното производство. В производството по чл.166 АПК, вр. чл.172, ал.6 от ЗДвП съдът се произнася с Определение №4599/04.02.2026г, с което спира допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-000087/09.01.2026г, издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР до приключване на производството по оспорването му с влязъл в сила съдебен акт. Определението е влязло в сила на 18.02.2026г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба като бъде отменена обжалваната ЗППАМ. Представя писмени бележки. Претендира разноски по списък, като представя доказателства за реалното им извършване.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.01.2026 г. около 16:48ч в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят управлява л.а. А., А4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. П. И. с ЕГН [ЕГН], като от направена справка с АИС-ПП и ОДЧ е установено, че автомобилът е служебно deregистриран на 04.11.2025г във връзка с чл.143, ал.10 от ЗДвП. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4156668/02.01.2026г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗдвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 09.01.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-000087 по чл.171, т.1, б.3“ГГ“ от ЗДвП, с която на жалбоподател е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективизирана в АУАН, като е посочено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 04.11.2025г по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомление от гаранционен фонд, като за извършеното административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

По делото е приложена застрахователна полица от Л. И. АД, справка за сключена гражданска отговорност от Информационната система на Гаранционен фонд, съгласно която към 06.01.2026г г превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] има валидна задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите при застраховател ЗК Л. И. АД с начална дата на покритие 06.01.2026 г 00: 00ч и крайна дата на покритие 05.01.2027 г 23: 59ч.

Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 07.01.2026г в 12:09ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства /в т.ч. и застрахователна полица BG/22/126000118442/05.01.2026/ и допълнително представени от жалбоподател в съдебно заседание писмени доказателства, административната преписка, представена от административния орган с придружително писмо от 04.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 25) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 24) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" в районните полицейски управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.

Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който заема длъжността полицейски инспектор към отдел "Пътна полиция" при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посоената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 02.01.2026 г. около 16:48ч действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 04.11.2025 г., а управлението е установено на 02.01.2026 г. Но сключването на задължителна застраховка "Гражданска

отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства. В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена каквато и да е преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на 05.01.2026г за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност", а в Автоматизираната информационна система на МВР на дата 07.01.2026г е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Тези обстоятелства не са били обсъдени от административния орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката "временно отнемане на свидетелството за управление" след като вече е отразена служебната промяна на регистрацията на МПС – служебно възстановяване по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомяване от Гаранционен фонд е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2 АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта 09.01.26г не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена на 06.01.2026г , като е сключена застраховка ГО на дата 05.01.2026г. /първият присъствен ден след извършване на нарушението/.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. Заповедта е непропорционална и несъответна а целта на закона, с оглед настъпилото три дни след извършване на нарушението служебно възстановяване на

регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Принудителните административни мерки, каквито по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) ЗДвП са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат, който в случая законът цели - осигуряване безопасност на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга-прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Наложена ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение своевременно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена *ex lege*, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност". Видно от представените по делото писмени доказателства в първия работен ден след констатиране на нарушението е сключена застраховка ГО, като е подновена застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР служебната регистрация на автомобила е била вече възстановена преди датата на издаване на ЗППАМ. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил, който между впрочем не е собственика му, за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т.10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата вх. № 51-402-01-25/17.12.2024 г, с който е приета новата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "3" ЗДвП). Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподател за присъждане на разноски. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5, 11 евро и за оказване правна защита и съдействие съгласно договор от 19.01.2026 г в размер на 306,78 евро, платими по банков път, като са представени доказателства за реалното им извършване.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000087/09.01.2026г., издадена от полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. И. ЕГН [ЕГН] разноски по делото в общ размер на 311,89 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ:

